

THE PROSTITUTES

TEXT: JIŘÍ VANĚK

Naše písničky vznikají na společný dobrý náladě

Aktuální sestava The Prostitutes, zleva: Martin Destroyer Příkryl, Luk Santiago, Ladislav Tobiášek, Adrian T. Bell, Vegy, Stevie LFO, foto: Michal Budinský

Pražská post-punková kapela The Prostitutes za třináct let existence natočila čtyři řadové desky a mezi českými indie projekty získala až kultovní status. V roce 2017 se ale ze dne na den rozpadla, důvodem byla „únavu materiálu“. Stejně nečekaný byl ale její reunion v roce 2024. Vloni kapela vydala novou desku *Inevitably Delayed*, která jako by suverénně křičela: ponorková nemoc je pryč.

Původní sestava The Prostitutes byla pětičlenná, v nové reinkarnaci je vás šest. Proč?

Martin Příkryl: V těch sedmi letech, co jsme nehráli s The Prostitutes, jsme měli kapelu Movement, což byli v podstatě The Prostitutes bez Adriana. Takový lepší The Prostitutes.

Adrian T. Bell: Movement? O těch jsem teda v životě neslyšel.

Martin: V Movement hrál na basu Láďa Tobiášek, a když jsme se rozhodli obnovit The Prostitutes, bylo jasné, že nechceme o Láďu přijít. Když jsem volal Vegymu, který hrál v poslední sestavě The Prostitutes na basu, tak říkal, že by do toho rád šel – ale zároveň řekl, že už na basu nikde hrát nechce, že odchází i z kapely Fvtvre, kde na basu hrál. Takže já si zamnul rukama a domluvili jsme se, že bude hrát druhou kytaru, která nám vždycky trochu chyběla.

Adrian: Protože já naživo nechci na kytaru hrát, nejsem Mark Knopfler. Musel bych hodně cvičit a věnovat spoustu úsilí, abych mohl zároveň zpívat a nějak smysluplně hrát.

Martin: Ale je třeba říct, že Adrianova kytara je velmi často na nahrávkách, protože jeho námořnická pravá ruka je něco unikátního. Nikdo z nás neumí hrát tak ležérně, tak uvolněně a vlastně pozadu, jako hraje Adrian.

Jaké bylo sejit se po sedmi letech ve zkušebně?

Martin: Když jsme loni na jaře měli první koncerty po pauze, tak to bylo dost šílené. Mysleli jsme si, že to tam na nějakou svalovou paměť pošleme. Což docela fungovalo pro ty čtyři lidi, co v kaple byli vždycky – ale pořad tam byl Láďa, který s náma nehrál nikdy, a Vegy, co hrál na jiný nástroj. A velmi brzy jsme zjistili, že bude šílená práce to nějak slušně nazkoušet.

Adrian: Před těmi koncerty jsme měli sedmnáct zkoušek. Sedmnáct!

Foto: archiv kapely

Martin: A pořád to nešlapalo, byli jsme šíleně nervózní, nějak jsme to dokopali na veřejnou generálku, kterou jsme uspořádali v Café V lese. A po ní přišel Vegy a říká: „To vůbec nefunguje. Já to musím celý předělat.“ Už jsme ale neměli žádnou zkoušku, takže Vegy přivezl na první ostrý koncert do Brna nový zvuk a nový party – a najednou to šlo.

Videoklip k písničce Medicine je vygenerovaný prostřednictvím AI. Jak k tomu došlo?

Martin: Mě hudební klip jako formát hrozně štve. Při velikosti naší kapely ten klip nikdy nebude mít takový publikum, který by ospravedlnilo náklady – nemyslím jenom finanční, ale všechnu tu energii a talent, co potřebuješ k natáčení. Zároveň bez klipu se moc nedá vydat singl.

Když jsme chtěli dělat klip k písničce *We Are Not Alone*, která je o mimozemšťanech, říkal jsem si, že bych to zkusil vygenerovat pomocí AI. A zjistil jsem, že když si s tím začneš hrát, rychle dosáhneš docela dobrých výsledků – a pak najednou narazíš do betonový zdi, přes kterou se nedostaneš. Přestaneš si s tou AI rozumět a jsi v háji. Pár týdnů nato přišel Adrian s tím, že má známé, kteří se věnují AI na profesionální úrovni – a já si najednou uvědomil, že mě to strašně eticky kroutí. AI je totiž něco, co si nepřeju, aby se používalo v mojí práci, což je natáčení reklam. A stejně tak si nepřeju, aby se to dělo v mém koníčku, což je děláni hudby. Spotify je zaplavený AI písničkama a já měl pocit, že se na tom nějakým způsobem budu podílet. U sci-fi klipu *We Are*

Foto: Petr Vrabec

Při velikosti naší kapely nebude mít videoklip nikdy dostatečné publikum, které by ospravednilo náklady na jeho tvorbu.

Foto: Petr Vrabec

dvou klípech pro nás se to učili. Takže napsali nějaký scénář, na *Medicine* jsme jim poslali naše fotky z anfasu a profilu a potom záběr po záběru se snažili promptovat tu AI, aby vygenerovala něco, co si představovali. Což byla šlepná práce, je těžký AI vysvětlit, že má udržet kontinuitu mezi záběry, takže některý z nich generovali

li třeba padesátkrát, než dosáhli slušného výsledku.

Jak vznikla samotná písnička *Medicine*?

Adrian: Na začátku jsem poslal Martinovi demo, kde byly moje klasický akordy – A moll a G dur.

Martin: Náhodou to mělo svoji poezii. Nejspíš to vzniklo v trochu podroušeném stavu.

Adrian: Jako obvykle.

Martin: Vznikaly tam takový akordový struktury, který nejsou u Adriana za střízliva úplně obvyklý. A hlavně tam byl jeden přehmat o pultón – kde mělo bejt gé, bylo najednou fis, což se mi hrozně

líbilo, protože to bylo najednou takový krásně zlý. Já jsem do toho vymyslel skvělej riff – jenže se bohužel ukázalo, že už ho někdo vymyslel přede mnou. Navíc to byli Wet Leg v písničce *Chaise Longue*, což je dost aktuální věc – takže jsem ho musel předělat.

Adrian: A ve zkušebně přišel Láďa s basovou linkou, která se nám všem hrozně líbila. A pak už se šlo do studia.

Takhle se rodí všechny písničky *The Prostitutes*?

Martin: Je to tak padesát na padesát. Buď Adrian pošle demo, nebo na zkoušce jamujeme a Adrian do toho něco huláká.

Adrian: Tak vzniklo třeba *Everybody's Crazy* nebo *Inevitably Delayed* z novy desky. Kluci něco hrajou a já se zkouším ponořit do svého podvědomí, nepřemýšlet o tom, co zpívám. Třeba to slovní spojení „inevitably delayed“ (česky „nevyhnutelně opožděn“) jsem objevil v záznamu jamu – ale odkud se to vzalo, netuším. V podstatě jsem si zvyknul, že nevím, co vlastně dělám.

Martin: Jo, v tom je docela dobře.

Adrian: Často lepší, než když vím, co dělám.

Martin: Ne vždycky to ale zaklapne. Třeba na poslední zkoušce nás pět spokojeně hrálo jednu novou věc pořád dokola, ale bubeník dvacet minut seděl, ani nepraštil do činelu, protože nevěděl, co hrát. **Adrian:** Pro mě je to trochu zvláštní, já jsem hodně spontánní muzikant, takže se dokážu přidat k čemukoliv. Ale Lukáš, bubeník, potřebuje mít nápad. Takže já mu řeknu: „Tak něco zahraj, ne?“ A on říká: „Já nemůžu.“ A já říkám: „Majzni sakra do těch bicích!“ A on říká: „Ne, to nejde. Nech mě přemejšlet.“ Což je pro mě občas frustrující. Ale když nakonec na něco přijde, tak je to obvykle mnohem lepší, než jsem si dokázal představit.

Martin: Já Lukášovi rozumím, mám to taky tak. Z hraní musím mít radost. Než abych hrál čtyři barréčka furt dokola, radši půjdu na pivo. Naše písničky vznikají na společný dobrý náladě, když nás všechny ten song chytne. Když někoho nechytne, tak to nevznikne. Takže existuje spousta věcí,

který by třeba podle mě byly skvělé, ale skončily pod stolem, protože jeden člen kapely je necítí.

Adriane, je pro tebe těžký, když tvůj nápad na písničku skončí pod stolem?

Adrian: Vůbec ne, dvacet let jsem dělal v reklamě, a jedna z věcí, kterou jsem se tam naučil, je to, že nápady nebo myšlenky nevlastníš. Když klukům něco po-

jsme nějakou nahrávací session v Praze a den předtím jsem psal Adrianovi SMS, jestli teda dorazí, a on odepsal, že neví, co s tou písničkou udělat, že je prodloužené víkend a chce jet na chalupu, a že každé přece chce jet na chalupu, když je prodloužené víkend. Já jsem úplně hystericky zuřil, ale pak jsem si vzpomněl na písničku *Loaded* od Primal Scream, kde

Foto: Petr Vrabec

hlas opakuje „We wanna be free to do what we wanna do.“ A vzal jsem zpomalenej Google hlas, kterej jsem nechal namluvit tu esemesku. Počkej, já ti to pustím. (Hraje písnička, v níž hlas deklamuje věty „Long weekend. Everyone wants to go away. Still can't think what to do with Chairman. Either something will happen, or not.“) Nejlepší bylo, že naprostá většina lidí nepoznala, že to není Adrianův hlas.

Vymyslel jsem skvělej riff – jenže se bohužel ukázalo, že už ho někdo vymyslel přede mnou.

šlu, tak je to nějaký impuls, a když ho kapela přijme, začne žít vlastním životem. A ten impuls je někdy ode mě, jindy je to třeba basová linka nebo kytarový riff. Na konci je písnička a není úplně důležitý, co je na začátku.

Martin: Hezkej příklad, jak to může fungovat, je písnička *Chairman* z alba *Zum Passer*.

Adrian: Počkej, tu si nepamatuju.

Martin: To ani nemůžeš, protože v ní nejsi. Deska *Zum Passer* vznikala v době, kdy už kapela moc nefungovala, byli jsme jeden z druhýho unavený. Nahráli jsme ji v krušnohorský hospodě U Pašeráka, ale neměla žádný zpěv. Domluvili

Jak po pěti deskách vybíráte věci, co budete hrát na koncertech?

Martin: Já miluju kapelu The Cure, ale nesnáším jejich koncerty, který trvaj tři a půl hodiny. To myslím zcela vážně, to je podle mě totální ústředí soudnosti.

Arian: Přesně tak, kapela má hrát hodinu.

Martin: Už po desce *Deaf to the Call* jsme zjistili, že když skládáš setlist ze tří alb, můžeš vybrat jenom věci, co tě hodně baví. Ty první koncerty loni na jaře si to ještě sedalo, setlist byl dlouhej a hodně retrospektivní. Ale v létě a na podzim už si to jenom užívám, udělali jsme z písničky *I Feel the Same Way Too* z desky

Zum Passer takovej ravovej song na závěr, kterej trvá kolem deseti minut, a myslím, že to celý funguje fakt super.

Adriane, ty maluješ, skládáš písničky, píšeš poezii, tvoje žena Bianca Bellová je úspěšná spisovatelka. Nepřemýšlíš o napsání románu?

Adrian: S Biancou jsme o tom mluvili hodněkrát, ale já to neumím. Umím psát, ale slogany nebo krátký texty. I v reklamě jsem vždycky psal jenom krátký věci. Jasně, za nějakých okolností bych asi dokázal napsat knížku, ale mě to neláká.

Martine, ty točíš reklamy spolu s Michalem Nohejlem, který před pár lety natočil skvělý film *Okupace*. Ty bys nechtěl udělat film?

Martin: Spíš ne. Loni mě oslovil jeden vydavatel, jestli bych nenapsal knížku, takový paměti. Mám první kapitolu, bavilo mě ji psát, ale mám úplně jinou životní rychlost, ve který není čas

na psaní knihy – a už vůbec ne na celovečerač, což je projekt třeba na pět let života. Když jsi profesionální rockovej muzikant v USA a mezi turné máš dlouhý prodlevy, kdy sedíš v Oregonu na zápraží, došel ti kokain, utekla ti manželka a všichni tvoji spoluhráči jsou zrovna na odvykačce, tak je pravděpodobný, že začneš psát román nebo natočíš film. Ale já mám pět dětí, vedu dvě firmy, mám

tři zvukový studia, vedu společenskou život, takže na to nemám čas. A ani mě to nemrzí, protože svět je plnej knih a filmů, který vůbec nemusely vzniknout. Samozřejmě nikdy neříkej nikdy. Od osmnácti let mám rád román *Tři noci* od Ego-na Hostovského, a kdybych chtěl točit film, tak bych adaptoval tenhle román. V něm se nic neděje, je to o dvou lidech, kteří jsou tři dny a tři noci sami doma a psychologicky se rozkládají, až se nakonec rozlože. Takže by to byl film tempa Viscontiho, něco, co by dneska působilo jak *Spáček* od Andyho Warhola. Ale s největší pravděpodobností ten film nikdy nevznikne. Myslím si, že umřu v tempu. ●

Nikdo z nás neumí hrát tak ležerně, tak uvolněně a vlastně pozadu, jako hraje Adrian.

Not Alone mi to ještě přišlo ospravedlnitelný, protože takový klip s naším rozpočtem nemáš šanci natočit, ledaže by byl kreslený. Takže tam jsem se s tím nějak smířil – no a ti samí kluci pak přišli s tím, že by chtěli udělat další klip na *Medicine*. **Adrian:** Já mám dva kamarády ve firmě HumAI Assets, která hodně dělá věci okolo kryptoměn, a rozhodli se, že by chtěli dělat i AI videoprodukcí. Na těch